

Cicerone *in Tuscul. Quest.* subit mirari: cur cum constemus ex animo & corpore, corporis curandi tuendique causa quæsitæ sit ars ejus atque utilitas, Deorum immortalium inventioni consecrata: animi autem medicina nec tam desiderata sit ante, quam inventa, nec tam culta, posteaquam cognita est, nec tam multis grata & probata, pluribus etiam suspecta & invisæ? donec tandem Socrates, qui intelligentissimorum sui temporis hominum consentiente judicio, sapientissimus omnium mortalium habitus est, relictis subtilioribus contemplationibus, de vita & moribus tam solícite philosophari cœpit, ut *quæ supra nos sunt, nihil ad nos* pertinere identidem asseveraret: qua de causa Philosophiam de cælo devocasse, hoc est, quemadmodum Varro apud Ciceronem *Acad. Quest. Lib. I.* exponit, a rebus occultis, & ab ipsa natura involutis, ad vitam communem adduxisse ferebatur. Hunc Socratem secutus post Platonis obitum Aristoteles, qui suscepta in Lyceo docendi provincia, cœpit bene ab aliis dicta discipulis suis certa methodo proponere, Philosophiam in eo demum collocans, ut quæcunque præcepta damus, ea ex principiis suis solide demonstremus. Idque præstitit inter alia in sapientia, quæ ad agendum spectat, & in tres partes distributa est, in eam quæ facit ut privatim, ut in familiis, ut in civitatibus denique summum bonum consequi possimus. In illis imprimis, quæ ad mores singulorum pertinent, adeo elaboravit Philosophus, ut non unum, sed tria scribenda censuerit opera, quo-

*Aristotelis
Magna moralia, Eudemia moralia, & Nicomachia moralia.*